

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 21.

15. november 1939.

11. årgang.

IBELSTUDIUM:

Noen tanker om: Hva er det som er synd?

a) «Enhver urettferdighet er synd». (Joh. 5, 17).

Altså: All urett, hvem den begås av, hvem den begås mot, har gjort seg skyldig i synd.

«På dette kan Guds barn og djevelens barn kjennes, hver den som ikke gjør rettferdighet, er ikke av Gud, heller ikke den som ikke elsker sin bror». (1. Joh. 3, 10).

Gjør du rettferdighet?

Elsker du din bror?

Tror du på Guds ord, som en uomgjortelig sanhet, som vi aldri kan komme forbi? (Joh. 12, 48). Og skriften sier:

«Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet». (2. Tim. 2, 19).

Videre sier Gudsordet:

«Eller vet I ikke, at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? *«Far ikke vill!»* (1. Kor. 6, 9).

Gud er rettferdig.

«Din trone o Gud, står i all evighet og rettvishets kongestav er ditt rikes kongestav, du elskede rettferd og hatet urett; derfor har Gud, din Gud salvet deg med gledens olje framfor dine medbrødre». (Heb. 1, 8-9).

Måtte vi også ved Guds nåde ta avstand fra all urettferdighet. Hate den alle skikkelser, både hos oss selv og andre og elske rettferdighet.

Dette er Guds vilje til oss.

b) «Alt som ikke er gjort av tro er synd». (Rom. 14, 23).

Altså her kan de forskjellige handlinger være helt forskjellige hos de forskjellige mennesker. For den ene kan det være synd, men ikke for den andre. For det var ikke handlingen det gjaldt men troen. Den som trodde, syndet ikke; men den som tvilte, men allikevel handlet, syndet. Han vil kjenne dommen i sitt hjerte.

«Ved tro bar Abel fram for Gud et bedre offer enn Kain». (Heb. 11, 4).

Både Abel og Kain ofret, de utførte samme handling; men kun Abels offer ble anerkjent i himlen.

Hvorfor?

Troen var det avgjørende, sier Guds ord.

Derfor gjelder det for alle å bare gå så langt som vi har tro, i alt hva vi foretar oss. Ellers syndet vi. Likeledes være forsiktig i våre domme overfor dem som har tro i sine handlinger, der vi mangler den.

«Derfor la oss ikke dømmehverandre, men fell heller den dom at I ikke skal legge anstøt eller felle for eders bror.» (Rom. 14, 13).

Så gjelder det like meget for den som har tro, ikke å ringeakte eller være til anstøt for dem som ikke har det. For også da syndet vi selv om vi har tro.

«Men når I således syndet mot eders brødre og sårer deres skrøplige samvittighet, da syndet I mot Kristus.» (1. Kor. 8, 12).

Altså: Være til anstøt mot mine nådesøsken, det er synd.

c) Hver den som som gjør forskjell på folk, den syndet.

«Men gjør I forskjell på folk, da gjør I synd, og loven revser eder som lovbrytere». (Jak. 2, 9).

Hvor meget blir det ikke syndet på dette område i Guds menighet? Der blir ofte gjort meget forskjell på fattig og rik. For eksempel når det gjelder å ta hensyn, irettesettelser, menighets-tukt o. s. v. Er det noen som er rik og velansett, så er det utrolig hvor langt det kan gå føre enn det blir gjort noe for å rette på det. Selvfølgelig til skade både for vedkommende og for menigheten.

Er det derimot en fattig uansett det gjelder, blir det ofte gått hårdt og hensynsløst fram. Denne synd kommer da samtidig inn under hva vi først skrev om, nemlig «urettferdighet». Synden er i sitt vesen så likt, at det ikke alltid er godt å berøre det ene, uten å komme nær det annet.

«Gud gjør ikke forskjell på folk!» (Apgj. 10, 34).

Josef Ruud.

Må vi bære frukt?

I Luk. 13. kap. fra 6. vers står det at Jesus sa denne lignelse: «En mann hadde et fikentre som var plantet i hans vingård og han kom for å lete etter frukt på det; men fant ingen. Da sa han til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg nå kommet for å lete etter frukt på dette fikentre, men har ikke funnet noe. Hugg det ned! Hvorfor skal det oppta jorden til ingen nytte? Men han sa: Herre, la det stå dette år til jeg får gravet omkring det da kan det bære frukt til neste år. Hvis ikke, så hugg det ned.»

Jesus vil lære oss at det er menneskene han mener med fikentreet. Fruktene han ønsker vi skal bære er sjeler vi skal vinne for Gud. Men her står

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Til de brødre som korresponderer for forsamlingene og de ledende brødre.

Det er mange av de brødre som er valgt av forsamlingene til å vareta korrespondansen som er meget greie å ha med å gjøre; men det er også noen som helt synes å ha misoppfattet sitt oppdrag her.

Når en predikant eller misjonær skriver om å komme til en forsamling så ber han om svar enten det passer eller ei. Han venter da på svar for å kunne ordne sin reiserute. Men det har hendt at han må gå å vente forgiveves. En misjonær skrev for en tid siden følgende: «Vi ringte til — — — og de lovet å gi oss bud, men de gjorde det ikke».

Har dere tenkt dere inn i vedkommendes stilling? Ferdig med møtene på et fremmed sted går vedkommende og venter på svar og kan ikke ta noen beslutning. Så kommer det intet svar enda «de lovet å sende bud». Var det noen som snakket om ledelse for

det at treet ikke bar frukt. Må Gud hjelpe oss til å bære frukt.

Det står skrevet at Jesus er det sanne vintre og vi er grener. Vi må ta til oss næring fra stammen så vi kan vokse en sund vekst i Ham som er hode for menigheten.

Samuel Nilsen.

predikantene? Ja, da tror jeg de ble ledet utenom de forsamlinger som gjør på den måten. Men som regel er det en eller flere sløve brødre som må bærene skylden, og forsamlingen kan ikke lastes.

Allikevel vil det skade hele menighet. Nå er det naturligvis umulig å ta mot alle som skriver og vil komme, men svar har de krav på å få. Det har vært skrevet og talt om dette før og forsåvidt behøves det ikke å nevnes mere, men la nå dette også være et lite varsko i saken.

Når flyene kommer.

«Japanernes mål er Hankow, og nå når Yangtze-floden stiger, kan deres krigsskip lettere komme oppover elven. Men det er ikke så liketil heller, for kineserne fyller opp elven på sine steder med stein som de søkker ned. De kjøper store båter, fyller dem med stein — borrar hull i bunnen og lar alt gå ned. Så må japanerne fiske det opp med mudderprammer og kraner. Det siste vi hørte, var at kineserne bruker cement, så det hele blir et veldig steinstykke. Og så skyter de fra land med kanoner og fra luften med fly — så det er ikke noen lett reise for japanerne å komme til Hankow».

«Den dagen fikk jeg oppleve det andre luft-bombardement det første var i Nanyang, på vårt felt). 9 fly kom. Vi levde i spenning 1/2 time. Heldigvis ødela de ingen ting; for alle bombene falt ned på flyveplassen eller ned i floden. Det eneste liv som gikk var en kanin, og så gikk en likkiste (en grav) høyt i luften. På flyveplassen har kineserne falske fly. Fra luften ser de ut som ekte, og så går flyverne løs på disse.

Vi levde under det amerikanske flagg — malt på taket — andre av tøy, strakt ut horisontalt mellom husene. Men til tross for at vi følte en trøst i å være under disse farger, var det spennende å ha maskinene bent over oss 3 ganger — de for og kom — for en kan aldri vite hva de finner på.

I disse dagene har kirkeklokkene fått betydning. Lyttet de ikke før til deres klemte, så gjør de det nå. Det er rent uhyggelig når varslet er kommet og tar til å slå: (i Fancheng) to slag — en pause — to slag — en pause o. s. v. Folk sprang som ville ut

av byen og bortover markene og ble seg ned under trær og mellom gravene. Så kommer neste ringing. Da kommer klokke-kolven iltet og hurtig. Om ikke mange minutter hører durr-durr-durrer Den tar til, og ser du i det fjerne disse tunge fly kommer mot oss — tunge av død, dom og djevelskap. Som satansånder svirker de flott over oss, og så — bang-bang-bang, bang-bang-bang. De hørte lene alt til Laokow, ca. 7-8 mil borte! — Å hvor en ønsket menneskene måtte «fatte et sinn!»

Et vers har av og til tonet fred i sjelen med stor styrke:

«Mitt liv, det er i Jesu blod
tross all dødens piler.
Går hele verden mig imot,
jeg deri har min hvile.»

Så får dere ha det godt der i fredens land — der heime hvor Gud ord har stor plass i den enkelte og ikke lite i folkeliv og landets lover.

«Gud signe dig Norge, mitt deilige land!»

«Utstyrt»

Ord til ettertanke.

«Den russiske labben er tung. Han slår! Fyrst slo han Polen i ryggen og so so «klappa» han etter tur de baltiske statene. No lyfter han på nytt lag og hotar Finland. Vil han slå —? Gud veit.

Mange nordmenn ottast. Dei spør Og so, kven vert den neste —? folk skjelv. Fåren synest å vera nær. Fåren synest å vera komen oss inn i livet.

Men nei, den fåren er ikkje den største. Heller ikkje fåren frå sør. Den største fåren er våre egne syndere. Folkesyndene, samfundssyndene og mange og mangeslags personlege syndene. Ogso dei i kristenflokken spørst det om folket vil høyra umvordingsordet frå Herren og snu om. Dei spørst om dei vil la seg frelsa frå sine dene sine. Då bergar Herren oss og minivitane vende om, sparde Gud oss en.

Gud er den same idag. Vår største fåre er av indre natur. Lyder me Herrens kall og røyst, so kjem me under Guds frelsande nåde, og då vi ingen «labb» slå oss, skriver stort mann Nil...

Hva offeret kostet ham. Fra Sandefjord.

Og ennå mer: «Han har satt sin lit til Gud, han får fri ham nå, om han har behag i ham». Og ennå flere spottende ord fikk han midt i den hårdeste smerte og fortvilelse. Og det som ennå verre var ved den niende time roper Jesus med høy røst: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlat meg». O, for en håpløs stilling. Først være bortstøtt av alle mennesker, tross alt det han gjorde i kjærlighet til dem, deretter av sine disipler, tilslutt av sin elskede himmelske far kjenne seg forlatt. Dete er en stilling som vi ikke helt til fulle forstår, men som vi til en viss grad kan sette oss inn i. Disse indre smerter som intet menneske så og de smerter som han hadde i sitt indre for disse mennesker som i sin uforstand begikk denne handling og korsfestet ham tror jeg plaget ham mest under det hele når han hang mellom himmel og jord. Plutselig roper han atter med høy røst tilslutt: «Det er fullbrakt», og så utånder han. Dette offer kostet ham i sannhet smerte både til legem og sjel. Men det står i Esaias 53: Det behaget Herren å knuse ham og han slo ham med sjukdom (lidelser) når hans sjel bar fram skyldofferet. Og hans vilje fikk fremgang ved hans hånd. Og fordi hans sjel har hatt møyne, skal ha se det og mettes derved at de erkjener ham, skal den rettferdige (Jesus) min tjener rettferdiggjøre de mange og deres misgjerninger skal han bære. Dette er gjort og oppfylt. Halleluja! Så står det tilslutt: Derfor vil jeg gi ham de mange tildel og de sterke skal han få til bytte; fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere, han som dog bar manges synd og bad for overtredere». Hvem er å ligne ved ham? Jesus Kristus! Ofret kostet ham smerte, angst, spott og forakt. — Men han triumferte over den på korset og nedrev gjerdets skillevegg fiendskapet. Halleluja. Så er de som var langt borte kommet nær til. Ved Jesus Kristus har vi begge, både de som var langt borte og de som var nær ved fått adgang til federen i en And. Halleluja! Lovet være Gud!

Evg. Simon Olsen.

Søndag 1. oktober hadde vi den glede å kunne feire årsdagen for virksomhetens begynnelse, idet vi søndag 2. oktober ifjor startet med våre første offentlige møter i byens losjelokale. Vi hadde i den anledning arransjert stevne. Og foruten stedets folk deltok også venner fra Tønsberg, Skien m. fl. a. steder.

Til formiddagsmøtet kl. 10,30 hadde det samlet seg en ganske bra forsamling — for stedet og forholdene her å være. Og br. Råel — der var møtets hovedtaler, hadde valgt som tekst: Den lukkede dør. (2. Konb. 4, 5). Det var ett velsignet budskap som ble motatt av en oppmerksom forsamling.

Måtte vi lære mer å lukke hjertedøren for verden i dens mange former og skikkelser, og så i lønnkammeret flittig holde våre tomme kar fram, så vil Herren fylle dem alle.

Etter br. Råels tale deltok fl. med vitnesbyrd før vi avsluttet formiddagsmøtet.

Kl. 4 møttes vi igjen — og da på torvet hvor vi fikk anledning å vitne for folk som sjelden eller aldri setter sine ben der hvor Guds ord forkynnes. Og Guds ord vender aldri tomt tilbake.

Kl. 5 tok kveldsmøtet sin begynnelse. Etter at en br. hadde åpnet — talte br. Joh. Strengereid over: Den åpne dør. (Åpenb. 3, 8). Også dette budskap ble av Herren velsignet for oss alle. Broderen pekte på Jesus som den åpne dør — og nevnte blant annet at innenfor denne dør møtte vi Gud selv.

Vitnemøtet som derpå fulgte ble innledet av br. Brun Gulbrandsen fra Tønsberg, og så fulgte en rekke vitnesbyrd av både brødre og søstre. Og den samme liflige ånd rådet gjennom hele møtet.

Man føler seg så liten når Han blir stor — og som Jesus selv sier: «Når jeg blir opphøyet — vil jeg dra alle til meg». Vi følte Jesu dragende makt på våre hjerter. Det kom også fram i de forskjellige vitnesbyrd. Kunde derfor avslutte dagen glade og takke Gud fordi vi hadde hatt en dag i Herrens forgårder.

I uken som derpå fulgte fikk vi et kjært besøk av misjonær P. A. Evenstad. Han deltok på to møter. Det er mange år siden han var i Sanderjord sist, men noen av vennene kunne huske ham fra den gang. Må Gud velsigne slike kjære brødre som i så man-

er markene og la
og mellom graver
ringing. Da han
ltert og hurtig.
nutter har hørt
Den tar til, og så
se tunge fly kom
ansånder, dom og
så — bang-bang-
De hørte smel-
or 7—8 norske
fatte en ønsker at
et annet

il tonet fred inn
e:
Jesu blod
ler.
nig imot,
vile.»
godt der heime
ime hvor Guds
len enkelte og
andets lover!
e, mitt deilige
«Utsyn».

er tung. Han
len i ryggen,
etter tur dei
fter han seg
and. Vil han
st. Dei spør
ste —? Og
å vera nær.
n oss innpå

je den stør-
sør. Den
e synder.
dene og dei
nlege syn-
kken. No
ra unven-
u om. Det
a frå syn-
n oss. Då
Gud by-

ir største
me Her-
me inn-
g då får
stortings-

Som menneskesønn, samtidig som
han var Guds sønn, må vi sette oss inn
i de legemlige smerter han måtte gjen-
gengå da han ble naglet til korsets tre.
(Forbannelsens tre). Ti det står skre-
vet forbanet er hver den som henger
på et tre. La oss nå stanse for korset,
der de romerske krigsfolkene tok Je-
sus med seg inn i borgen og samlet he-
le vekten om Ham og avklede ham
hans egne klær og hengte han
i en korsensrød kappe om Ham. De flettet
en krone av torner som de truede ned
på hans hode, hvilken lidelse dette
måtte være, men det var ikke nok.
De falt ned på sine kne for ham og sa:
«Vær hilset du jødernes konge». Spot-
tende ord måtte han også stå for. Han
hadde broder og søster kjent hvor såren-
de det er å få liknende spottende ord
utdelt under en prøvelsens tid i ditt liv.
Det smerter deg og gjør prøvelsen
ubebagelig tung. Det samme følte Jesus
der, men i større grad, for dem spyt-
tet til og med på ham og det som var
verre, de tok et rør og slo ham i ho-
de. Hvilken spott og smerte han måtte
utstå for oss. Langt større en den
vi har vært gjenstand for. Og når de
kom til Golgate (Hovedskallestedet)
ga de ham vin å drikke, blannet med
galde. Og det står at han smakte på
det, men han ville ikke drikke. Han
ville ikke drikke, står det, men smake
måtte han. Tenk som menneskesønn,
som en av oss måtte han smake denne
fryktelige drikk. Og det for min og
din synds skyld.

Men ennå stod det mere av de le-
gemlige smerter og spottende ord fra
de uforstandige krigsfolk tilbake for
Jesus. De tar hans klær og deler dem
mellom seg ved loddtrekning og kors-
fester ham. Stans for disse fryktelige
smerter som ble Jesus til del, da krigs-
folkene driver naglene inn i hans hen-
der og føtter, hvor fryktelige smerter
det måtte være når legemet i utmat-
telse segner sammen og hele legemets
tyngde går ut over hans hender som er
spikret til korset. Og midt under dis-
se, menneskelig sett, fryktelige smer-
ter, atter igjen får høre spottende ord
som dette fra den grusomme menne-
skemasse: Du som bryter ned temp-
let og bygger det opp igjen på tre da-
ge frels deg selv.» «Andre har han
frelst, seg selv kan han ikke frelse».

ge år har ofret seg for evangeliet både her heime og ute på misjonsmarken.

Br. Strengeried som har oppholdt seg her i lengere tid (egentlig for å hvile da han ikke er bra) og deltatt i møtene til glede og oppmuntring — er nå reist.

Br. Ræel som kom hertil straks før stevnet, er her fredeles. Gud har gitt ham inngang blant oss — og da jeg tror Gud vil ha meg på andre felter nå, ble vi enige om å kalle br. Ræel, hvilket er gjort. (Se bekjentgjørelsen herom).

Så en hjertelig takk til de mange som har fulgt både meg og vennene her med sympatier og forbønner. Herren lønne enhver igjen.

Han prøver nok sine med trengsel og møje, men aldri forlater han noen av dem. Med trengsel og nød han blott slører vårt øye, så troen kan vokse på vandringen frem.

Deres i Kristus forbundne

Alf Torstensen.

Du som preker for andre.

Følgende treffende fortelling fant vi i «Den klare Morgenstjerne» som redigeres av brødrene Storm-Monsen.

Den kan være til ettertanke for oss alle:

«Det hendte engang vi var på landsbygden på Vestlandet at en staut eldre lærer med et godmodigt smil, han var glad i Jesus, sa: Jeg har noe som jeg har stor lyst å fortelle dere ut fra min skolegjerning. Vi satte oss ned på benken, det var just etter et velsignet møte, hvor flere sjeler hadde søkt hen til ham som sier: Den som søker han finner.

Skolelæreren begynte så å fortelle: Det var en dag etter middagskvarteret på skolen og klassen bestod av 31 gutter, som alle var flittige og flinke, bra gutter, de var meget lærvillige. Guttene var kommet på plass og jeg selv stod ved kateteret og var opptatt med å ordne min tobakkspipe, jeg kom da til å benytte situasjonen til et lite foredrag for guttene idet jeg sa: Hør gutter! Dere må ikke benytte eller bruke tobakk i noensomhelst form, for det er meget skadelig og smussig og stygt: Røk aldri tobakk, det passer ikke for noe menneske. — Alle barna satt så stille og andektigt og hørte på

meg, selv var jeg jo en kristen der trodde Jesus som Frelser i alle ting. Jeg var nå ferdig med mitt foredrag, og en av de mindre benken, det var en satt på nederste benken, det var en flink og flittig gutt på skolen og dertil var han meget snild mot sine kamerater og om noen av guttene ikke hadde mat med, så kan I være sikker om at lille Peder var straks den som delte sin mat med ham. Nå! — Peder løfter opp armen og setter en finger nokså høyt i været, og da jeg ble var fingeren til Peder, just idet jeg hadde blåst ut noe sur olje som var i pipa for å legge den i lomma — spør jeg Peder, som jeg forstod hadde noe å si om mitt foredrag. Værsgod Peder seg fram! Peder reiser seg og likesom med en mandig stemme sier til meg: «Du røige jo sjølve du!» — — —

Her stod jeg og ville lære guttene å ha avsky for det jeg selv dyrket. Jo det var greier det. Peder hadde holdt foredrag for en gammel lærer og det endte med at jeg ble overbevist om mitt hykleri og fra samme stund var det slutt med alle mine piper og hele tobakken og. Jeg har greid meg uten tobakk i over 20 år. Peder brakte meg velsignelsen med sine overbevisende ord, der fremsillet meg i det rette lys».

Fra Eidsvoll.

Det er mange år siden jeg besøkte vennene på «Håbet», så det var kjært å få besøke dem igjen.

Flere av de gamle er flytte heim og noen er skrøpelige til legemet så de ikke kan delta i møtene, således br. Svendsen; men jeg fant ham frisk i sin ånd og interessert i Guds gjerning.

Br. Martin Andersen er leder i venneflokken, godt støttet av brødrene Peder Klaseie Strand, Sandholdt m. fl. Fikk også hilse på brødrene Turnæs og Johnsen, som deltok i flere møter. Gjennom br. Tømte fikk jeg anledning til å ha et par møter på Dokkens be-dehus.

Her opplevet jeg det sjeldne å få høre at alle de troende på stedet stod sammen i en virksomhet. Det gledet meg meget.

I 14 dager har vi hatt møter på «Håpet» og Guds velsignelse har vært følbar. Br. Bysven som var her før meg hadde hatt gode møter og en sjel hadde bøyet seg. Vi har også sett en sjel vende om til Herren og der var jubel og glede.

Takk til fjøsmester Sven og fru ved Eidsvolls verk for det interessante besøk jeg fikk avlegge hos dem. Br. Andersen og vennene skal ha takk for velsignet samvær. Br. Peder Klaseie og frue har den store glede at alle fem barnene er med dem i virksomheten og jeg takker dere alle for gjestfrihet og alt godt.

Venner fjernt og nær hilses med 1. Kor. 15, 58. Fra eders i Herren
Michael Kristiansen.

Misjonskvitteringer

for innkomne midler i 3. kvartal til misjonsnære Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peking.

Menigh. i Skotselv ved A. Lie .. kr. 20.00	
Fredrikke Askevold, Oslo ..	15.00
Ingeborg Sand, Nærnes ..	10.00
Barnemisjonen i Sande, Vestfold, ved M. Gran ..	50.00
A. N. Lie, Skotselv ..	10.00
Menigh. Betel, Bye, Rælingen ..	27.00
S. H. Berge, Lunde, Telemark ..	10.00
Ingeborg Sand, Nærnes ..	50.00
Menigh. på Betel, Nøtterø ved M. Kjølnær ..	53.00
En søster Oslo ..	28.00
B. Hansen, Lillestrøm ..	15.00
Fra avdød Knut Nepstad, Kongsno, ved A. Larsen ..	200.00
Menigh., Skotselv ved Alfr. Lie ..	25.00
En søster, Oslo ..	500.00
Do.	30.00

En hjertelig takk til hver enkelt bidragsyder. Gud vil lønne og velsigne dere. Det er dyrtid og hungersnød på mange steder i Kina nå, husk søstrene i bønn og med midler når Gud minner dere derom.

Med broderlig hilsen.

Th. Wessel.

Bekjentgjørelse.

Predikende brødre som ønsker å besøke Menigheten i Losjelokalet, Sandefjord, bedes heretter tilskrive: Predikant S. Ræel, Prinsensgt. 20, S.fjord.

For menigheten:

Alf Torstensen.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.